

Конгрес Українських Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net 29 березня - 4 квітня 2005 року № 12 (72)

ПРОВОКАЦІЯ? АГРЕСІЯ

Вранці 23 березня російський великий десантний корабель „Константин Фильченков" у районі міста Феодосії порушив морський державний кордон України і розпочав висадку морського десанту на українське узбережжя військового полігону Опук. О 6 годині ранку із трюма цього корабля з криком „ура!" на берег висадилися 142 російських вояки, 10 бойових машин піхоти, 2 самоходні артустановки, 1 БРДМ, 10 автомобілів з п'ятьма колесними причепами.



Вражені діями неочікуваних гостей прикордонники запитали командний пункт Військово-морських сил України - на підставі чого російські моряки висадили з моря десант? На командному пункті ВМС розвели руками - у флотському плані такого „візиту" не значиться, тобто цей російський десант був українською стороною не санкціонований.

Коли інформація про провокаційні навчання в Криму досягла верхніх ешелонів української влади, то до штабу ВМС прибув заступник командувача ЧФ РФ з бойової підготовки контр-адмірал А. Троян і доставив заявку ЧФ на полігон на той же день, на 23 березня. На запит Головного штабу ВМС стосовно десанту відповідь спочатку була, що десантується севастопольський полк їхньої морської піхоти. Але питання - яким чином севастопольська рота з озброєнням опинилася на борту корабля, що прийшов з Новоросійська, коли відсутні документи на передислокацію, залишилося без відповіді. Врешті російській стороні довелося визнати, що десантувалася морська піхота таки з окремого батальйону морської піхоти, розташованого в Темрюку на Кубані.

Цей батальйон хоч і належить Чорноморському флоту, проте під дію договору України з Росією по Чорноморському флоту не підпадає. Та Росії це байдуже, адже Крим вона завжди вважала „исконно русской землёй" і полігоном для вишколу своїх військових. Напевно, саме цим керувалося керівництво Краснодарського краю, коли відмовило своєму рідному підшефному флотові у виділенні території під полігони бойової підготовки. Мовляв, навіщо? Узбережжя Кубані - це курортна зона Росії, нехай рвуться снаряди на українських пляжах.

До речі, цей же темрюкський батальйон перед відправкою до Чечні в минулу кампанію пройшов курс гірської підготовки в горах... під Ялтою і відпрацьовував тактику вуличних боїв... під Балаклавою. Під час конфлікту на Тузлі два бойових російських кораблі з Новоросійська перебували в територіальних водах України під Керчю. У 2002 році в районі Севастополя відпрацьовували навчально-бойові завдання з практичною стрільбою розрахунки рухомих ракетних дивізіонів крилатих ракет з Каспійської флотилії та Північного флоту. На півострові ще не забули масштабних і нахабних навчань російських морпехів на території від Севастополя і Ялти до Бахчисарая і Сімферополя трирічної давності. Тобто, Крим перетворено на такий собі російський полігон, де відпрацьовуються не лише їхні ідеологічні, політичні, а й військові технології.

І тому „Фильченков" прямував до української Феодосії із впевненістю, що йде додому, що „молодший брат", як і в попередні роки, прийме цю відверту зневагу за прояв слов'янського братерства. Але зрозумівши, що відмовчатися не вийде, прес-служба ЧФ повідомила світу, що ВМС України виявили зацікавленість у спільних навчаннях, і в інтересах розвитку співпраці „просьба украинских моряков была удовлетворена." Орендований в Україні полігон укотре був названий російським, а українські прикордонники, бачите, просто не мали інформації про десант з причин технічного недопрацювання.

Командувач ВМС віце-адмірал Ігор Князь добу мовчав, визнавав і не визнавав погодження з ЧФ графіка переходу російського корабля до Феодосії, і лише після протесту МЗС України прес-центр ВМС сором'язливо поінформував, що „Фильченков" попереджав(?!) про входження в українські територіальні води, однак не надав інформації про пасажирів і вантаж на борту. А про те, що ніяких спільних навчань не планувалося взагалі - ані слова. Мало того, в штабі ВМС розказують, що саме дехто з українських начальників радив росіянам заявляти, що десант був, мовляв, не з Темрюка, а з Севастополя - тобто, пропонували самих себе дурити! Отак на українському флоті продовжують правити адмірали – ставленики Кучми-Медведчука.

Справді, малоросійство - це тяжка хвороба. Очевидно, саме вона дала підстави голові СБУ Олександру Турчинову заявити, що росіяни „будуть нахабніти настільки, наскільки ми будемо дозволяти їм це робити".

Давно пора переглянути умови договору з Росією по Чорноморському флоту, його статус. Пора взятися за розбудову флоту національного, провести певні зміни. Севастополь обвішано російськими прапорами, а українські моряки не мають у своїй головній базі навіть клубу для зборів, не мають флотського музею... Заява Президента Віктора Ющенка, що Україна переглядатиме умови договору про перебування в Україні російського флоту вселяє певні надії на позитивні зрушення у морській політиці нашої держави.

Ярема Качур

Росія стала на шлях агресії проти України. 23 березня російський десантний корабель вдерся в територіальні води України в районі Феодосії і висадив десант.

Російські морські піхотинці на бронетехніці намагалися заглибитись на територію нашої країни. Ці російські вояки, дислоковані на узбережжі Кавказу, мають досвід придушення чеченського народу. Лише після блокування цього підрозділу українськими прикордонниками (які за нашими законами мали повне право застосувати зброю проти агресора) російські війська завантажилися на корабель і покинули українську землю.

МЗС України пред'явило Росії ноту протесту. Але те, що сталося, продемонструвало ще (тисячний, напевно) раз, що Чорноморський флот РФ є головною загрозою миру і стабільності на півдні нашої держави. Навряд чи така провокація була можлива без дозволу Володимира Путіна. Москва знову перевіряє нашу реакцію і здатність до опору, до захисту своїх територій. Проте реакцію нового керівництва України важко назвати не те що сильною, а навіть енергійною. Треба ставити питання руба: Чорноморський флот Росії систематично порушує всі українсько-російські міждержавні угоди про свій статус і умови перебування на території України, поводиться як окупант, нехтуючи усталеними міжнародними засадами, правом і традиціями. Він реально загрожує національній безпеці України. Тому перебування ЧФ в Україні до 2017 року є неприйнятним. Необхідно вже зараз рішуче вимагати виведення за межі нашої країни найбільш небезпечних підрозділів: морської піхоти, морської авіації, спецназу, формувань військової розвідки. Те, що з об'єктивних причин ще залишається, має бути поставлено в жорсткі контрольовані умови. За кожний клаптик коштовної кримської землі, вилученої в України російськими військовими, вони мають сплачувати за світовими цінами оренди в курортній зоні. Жоден військовий корабель Росії не повинен входити до територіальних вод України чи виходити з них без спеціального дозволу української сторони. Жоден російський військовий не повинен з'являтися на вулицях українських міст зі зброєю.

Коли нещодавно Севастополь відвідало навчальне судно ВМС Італії, то керівництво цієї країни звернулося до керівництва України з проханням дозволити італійським морським кадетам виходити на український берег з кортиками, що є неодмінним елементом їхніх одностроїв. І лише після згоди Києва італійці ступили на українську землю з холодною зброєю. А тут Севастополем, Кримом вештаються російські вояки з автоматами без усякого дозволу...

Проблему Чорноморського флоту Україна повинна вирішувати, поки цей російський флот не почав збройно вирішувати проблеми України.

Те, що сталося на Тузлі, а тепер біля Феодосії – це сигнал, останнє попередження: збройна агресія Росії проти України є цілком реальною, і до неї треба готуватися, змінюючи оборону, Збройні сили. Ми повинні створити потужні ВМС, а не те, що маємо зараз, коли адміралів у штабі ВМСУ більше ніж бойових кораблів. Та й тим, що є важко виконувати бойові завдання через технічний стан, погане фінансування, недостатнє постачання тощо.

Те, що сталося під Феодосією, повинно покласти край пацифістським настроям керівництва України: мовляв, як ми нікого не чіпаємо, то й нас не чіпатимуть. Так думали недолугі керівники Центральної Ради, які знехтували можливістю створити потужну армію, поставити під свої прапори мільйон багнетів і шабель. Чим це закінчилося для самостійної України в 1918-1920 рр., ми знаємо. Влада повинна пам'ятати слова Миколи Міхновського: „Армія – це право нації на існування".

Мирослав Плай

ВАЖЛИВО

Олексій Івченко про домовленості в Туркменістані

Україна розраховує на зниження ціни на туркменський газ, повідомив голова правління НАК "Нафтогаз України" О. Івченко. За його словами, туркменська сторона погодилася збільшити на 2 млрд. кубометрів обсяги поставок газу в рахунок оплати робіт і послуг, виконаних українськими компаніями при реалізації інвестиційних проектів на території Туркменістану. Україна також має намір збільшити пропорції товарної частини у розрахунках за туркменський газ, що дозволить зменшити його усереднену ціну, підкреслив О. Івченко, зазначивши, що це дві домовленості, яких вдалося досягти "Нафтогазу України" під час візиту до Туркменістану.

У парламенті є проукраїнська більшість?

За зміни до Державного бюджету на 2005 рік, запропоновані урядом, проголосували 376 народних депутатів.

Вшанували В'ячеслава Чорновола

25 березня, у шосту річницю з дня трагічної загибелі лідера НРУ, відправлено панахиду на його могилі на Байковому цвинтарі. У столичному Будинку вчителя відбувся вечір пам'яті політика.

На кордоні довго не затримуватимуть

Відтепер автомобілі у черзі на українсько-польському кордоні не повинні затримуватися більше ніж на 2 години, інакше керівники митних служб трактуватимуть це як надзвичайну ситуацію.

Україна й Грузія - стратегічні партнери

Відповідну декларацію підписали в Києві Президенти України та Грузії В. Ющенко і М. Саакашвілі. Вони також заявили про взаємопідтримку в просуванні до Євросоюзу і НАТО, затвердили план заходів щодо проведення Року Грузії в Україні.

Залізничні тарифи зростуть у півтора рази

Прем'єр-міністр Ю. Тимошенко повідомила, що залізничні тарифи на вантажні перевезення в другому кварталі будуть збільшені в середньому по країні на 50%.

Western Union на 40% зменшить тарифи

На сьогодні тарифи Western Union на грошові перекази з Португалії становлять 16,5%, з Іспанії – 17%, з Італії – 14,5%. З 1 квітня тарифи на грошові перекази до 200 євро з цих країн компанія зменшить на 40%.

ГУУАМ активізує роботу

Саміт співдружності країн ГУУАМ (Україна, Грузія, Азербайджан, Молдова, Узбекистан) відбудеться 22 квітня в Кишиневі. У зустрічі має намір взяти участь президент Румунії Траян Бесеску, а також керівники балтійських держав. За словами Ющенка, на саміті планується розглянути перспективи улагоджування молдовсько-придністровського конфлікту, а також інших "заморожених" конфліктів на території колишнього СРСР.

Високопосадовці під контролем

Цього року співробітниками МВС було складено протоколи щодо корупційних дій одного з голів облдержадміністрації, 12 заступників голів облдержадміністрацій, 52 голів райдержадміністрацій та 38 їхніх заступників.

100 млн. євро - в українську залізницю

Таку суму Європейський банк реконструкції та розвитку планує до кінця цього року інвестувати в розвиток швидкісного залізничного руху в Україні.

У Варшаві буде площа Джохара Дудаєва

Таке рішення ухвалили наприкінці березня 2005 р. власті міста. МЗС Росії розцінило це як образу пам'яті жертв терактів і «фактичний прояв підтримки міжнародного тероризму». Та полякам Москва не указ.

Настю Овчар прооперовано в Бостоні

5-річну Настю Овчар, яка, виносячи з вогню свою сестру, одержала 80% опіків, прооперували в опіковому центрі Бостона (США). Операція тривала шість годин. Дівчинці пересадили донорську шкіру матері. Настя і її мама почуваються добре.

Путін: СНД запрограмована на розпад

Президент Росії Володимир Путін вважає, що СНД запрограмована на розпад, а головною метою її створення було цивілізоване розлучення після розпаду Радянського Союзу.

До нас їде "Рургаз"

Делегація німецького концерну "Рургаз" відвідає Україну наприкінці березня - початку квітня та обговорить питання участі концерну в газотранспортному консорціумі, який заснували Україна й Росія.

Страйкують студенти, страйкують робітники

Студенти Прикарпатського університету ім. В. Стефаника провели страйк з вимогою покращання умов проживання в гуртожитках та збільшення кількості літератури в бібліотеці.

Оголосили страйки працівники ВАТ «Івано-Франківськгаз», вимагаючи підвищення зарплати та звільнення з посади в НАК «Нафтогаз України» колишнього першого заступника голови ОДА О. Турчака.

Українська церква не повинна залежати від Москви

Київська митрополія не є канонічною територією Московської православної церкви, уперше офіційно заявили у Вселенському Патріархаті. Митрополію заснували після хрещення Київської Русі, а Московська церква без погодження з Константинополем підпорядкувала її собі у 17-му столітті.

Заяву, яка відкриває шлях до створення Помісної церкви в Україні, минулого тижня передала Президенту Ющенку делегація Вселенського Патріархату під час відвідин Києва.

Ющенко заступився за студентів

За рахунок держави в вузах повинні навчатися не менше половини студентів, заявив на колегії Міносвіти Президент В. Ющенко. Нині, за його даними, за держзамовленням навчаються лише 39 % студентів.

Підозрюються військові чиновники

Міноборони усунуло 10 чиновників від виконання ними службових обов'язків на термін службового розслідування їхньої діяльності, яка могла завдати або завдала значних збитків державі.

Про доцільність перебування ЧФ Росії в Криму

Президент України В. Ющенко перевірятиме, чи відповідає перебування Чорноморського флоту Росії в українській акваторії підписаним раніше угодам. За словами глави держави, "інвентаризація" стосуватиметься питань власності та земельних ділянок.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів



ЧОГО ХОЧУТЬ РАДЯНСЬКІ ОФІЦЕРИ?

Хто не бачив, насамперед на сході і півдні нашої держави, цих людей в радянських військових одностроях під прапорами СРСР та Російської Федерації? Гасла на плакатах, з якими вони виходять на мітинги, доволі одноманітні: «Відновити Радянський Союз!», «Приєднати Україну до Росії та Білорусі!», «Геть НАТО!» і таке інше.

Реалізація принаймні перших двох закликів означає знищення України як держави. Настрої колишніх радянських генералів, полковників, майорів, а нині пенсіонерів – зрозумілі. Але з'явилося і дещо новеньке. Тепер ці україноненависники, які хоч і не визнають Україну, проте прийняли українське громадянство, вимагають, щоб держава, яку вони хочуть знищити, сплачувала їм такі ж самі військові пенсії, як і своїм, українським офіцерам. Хіба не досить того, що вони отримують більше ніж пересічний український пенсіонер? Глибоко несправедливим і аморальним буде, якщо ті, хто служив Сталіну, Хрущову, Брежнєву, служив імперії, отримуватимуть з державного бюджету стільки ж, скільки ті, хто створював Збройні сили України, виборював незалежність. Та зрештою поведінка сталінсько-брежнєвських ветеранів дивує своєю нелогічністю. Якщо ви виходите на площі й вулиці під прапорами Росії та СРСР, то й гроші вимагайте від цих держав, а не від України, яку ви закликаєте скасувати. Фактично ці люди були імперськими окупантами України, вони й зараз підтримують антиукраїнські політичні сили, а наші керівники замість того, щоб витрачати гроші на зміцнення армії, беруться „годувати вовків", які мріють про нову імперію.

Найкраще влаштувалися офіцери Чорноморського флоту в Севастополі. Виходячи в запас, вони негайно приймають українське громадянство (термін служби на російському флоті їм зараховують як ценз проживання в Україні) і отримують українську офіцерську пенсію, що нині є більшою, ніж у Росії.

Зверніть увагу, що часто-густо російські офіцери в Севастополі отримують від України пенсії навіть більші, ніж ті українці, які винесли на своїх раменах головний тягар боротьби за створення національного військового флоту на початку 90-х років XX століття. Хіба це не наруга? А таких російських офіцерів у Севастополі тисячі. Після закінчення терміну служби їхати до Росії вони не хочуть, залишаючись сидіти на українській шиї. То невже ми така заможна країна, щоб сплачувати великі (до 2000 грн.) пенсії своїм окупантам? Пенсії російським військовим має сплачувати Росія.

Не можна також надавати українське громадянство тим, хто вже після проголошення незалежності (а в Криму після завершення поділу Чорноморського флоту) служив у силових структурах іноземних держав. Російські офіцери мають після проходження служби в обов'язковому порядку від'їжджати до Росії.

Якщо колишній радянський офіцер є громадянином України, то він може розраховувати на звичайну цивільну пенсію. Щоб претендувати на пенсійне забезпечення українського офіцера, він має присягнути на вірність Україні. Радянські ж відставники на кожному кроці демонструють ворожість до України. Жодна країна світу (крім України, на жаль) не бере на себе зобов'язань щодо матеріального утримання іноземних військових. Якщо вони радянські, то є держава, що проголосила себе правонаступницею Радянського Союзу – Росія. То нехай вона і утримує своїх колишніх вояків на нашій території. Чому ми маємо годувати тих, хто бере участь в антиукраїнських провокаціях, антидержавних акціях, хто не хоче визнати нас як самостійну і суверенну державу. Зрештою, нахабство цих людей розраховане на нерішучість нашої влади.

Богдан Степовий

Володимир Борейчук, заступник голови КУН

ДОСИТЬ МОВЧАТИ!

З здобуттям незалежної Української держави в 1991 році наші сподівання на стрімке відродження мови, духовності, культури, зростання добробуту корінної Української Нації виявилися марними. Навпаки, ми стали вимираючою нацією. Відсутність патріотичної влади призвела до небаченого пограбування нашого народу, духовного гноблення і асиміляції. Найбільшого нищення зазнало село – колиска української нації. Мільйони українців поневіряються по світах у пошуках заробітку на шматок хліба, натомість в Україні клонується число мільйонерів, грабіжників нашого народу.

Сьогодні ми стоїмо на межі загрози існування корінного етносу в Україні. Космополітичні ліберальні сили крок за кроком реалізовують свої злочинні плани економічної та духовної окупації держави.

Перший крок було зроблено тоді, коли без нашої згоди нас позбавили національності, викинувши із паспорта графу „національність". Йде активна пропаганда побудови громадянського суспільства, а не національної держави. Новітні русифікатори та глобалісти, нехтуючи ст. 10 Конституції України, настирливо підкидають ідею двомовності, тобто визнання другою державною мовою російської, чим намагаються остаточно знищити українську. Постає питання: чому такий підхід до розв'язання мовної проблеми нав'язується в Україні, а не в Ізраїлі, де проживають представники різних національностей, чи в Російській Федерації, яка об'єднує десятки автономних республік і в якій проживають мільйони етнічних українців, для яких уряд Російської Федерації не забезпечив шкіл з українською мовою навчання, українських церков, закладів культури, засобів масової інформації, як це вирішено в Україні для етнічних росіян, які є громадянами нашої держави.

Новітні русифікатори повинні пам'ятати, що питання мови в Україні виникло не з вини корінних українців, а як наслідок тотальної насильницької русифікації України імперською Росією впродовж століть. І цю проблему слід вирішувати так, як це вирішено в країнах Прибалтики, а не за рахунок української мови. Маємо стати на захист рідної мови. Адже вона займає чи не найважливіше місце серед усіх чинників і факторів захисту, збереження і піднесення духовної культури, зростання національної свідомості нації.

Мова – це засіб і шлях творення естетичних і моральних ідеалів, духовного єднання нації.

Новітні україножери, як вовки в овечих шкурах, маскуючись під українськими прізвищами, реалізовують свій злочинний план подальшого гноблення України. Захопивши засоби масової інформації, вони пропагують розпусту, насильство, псевдокультуру. „Верки Сердючки" глузують з нашої мови, відверто принижуючи честь та гідність кожного українця.

На українському тілі паразитують численні зграї людей без честі та совісті, які щоденно замулюють наші духовні джерела.

Це наша земля! І саме тут ми будемо жити і плекати свою мову і культуру. Ми пам'ятаємо як глумилися наїзники різних мастей над нашими предками, коли Україна мала статус колонії. Пам'ятаємо творців голодоморів, репресій над українцями і вимагаємо суду за скоєні злочини. Бо не покаране зло породжує нове, як це відбувається вже в незалежній державі. Ті ж самі ідеологи роблять злочини проти народу більш вишуканими методами.

Настав час рішуче продемонструвати, що дух нашої нації живе в душі і серці кожного українця, а це для нас найцінніший скарб. Саме цього найбільше бояться ті, хто гальмує відродження українського народу, намагається задовольнити його потреби лише шматком хліба з вареною ковбасою.

Ми сподіваємося, що новообраний Президент В. Ющенко, який здобув перемогу під гучний спів українських патріотичних пісень, виконає обіцянки перед Українською Нацією, і Україна буде розвиватися як держава Української Нації, а не стане смітником космополітичних забаганок глобалістів.

ДЕРИБАН У КРИМУ

КУНІЦИНА - В ЗОНУ

Тих, хто творив так звані “вільні економічні зони”, крізь які відмивалися кошти та недоплачувалися до бюджету, зараз дуже очікують в усіх зонах України. У тих, які вони дерибанили, і в тих, що за дротом. Однак людям властиво хапатися навіть за соломинку, лише б залишитися на плаву. Хапається і Куніцин.

За радянської влади ця людина “чомусь” не побажала працювати майстром та інженером на залізобетонному заводі, а пролізла до міського комітету компартії в якості інструктора. Далі – більше. Коли розвалювався СРСР, правдами-неправдами пробився у мери міста та нардепи України. Мало. Випросив у Кучми “зону”, задля чого під того самого Кучму роздерибанили чотири підприємства - найбільш прибуткові на Перекопі.

Як далі спрацювала “зона Куніцина”, то є окрема тема для детективного роману, проте на горе кримчанам Кучма порадив зробити Куніцина головою Ради міністрів автономії. Тут Куніцин з командою проявив свій „талант” на всі 100: продерибанив кримський бюджет через створення низки фіктивних організацій, “впорався” із футбольним клубом “Таврія”, крізь який перегнано чимало наших грошей. Потім вийшли й на міжнародний рівень та продерибанили... Швейцарію. Тамтешніх законослухняних громадян наші шахраї „роздягли” через навчання фахівців. Керував тим процесом друг та побратим Куніцина Андрій Сенченко. Той самий, який досі очолює громадську організацію “на захист кримчан”, але вже під помаранчевими фарбами.

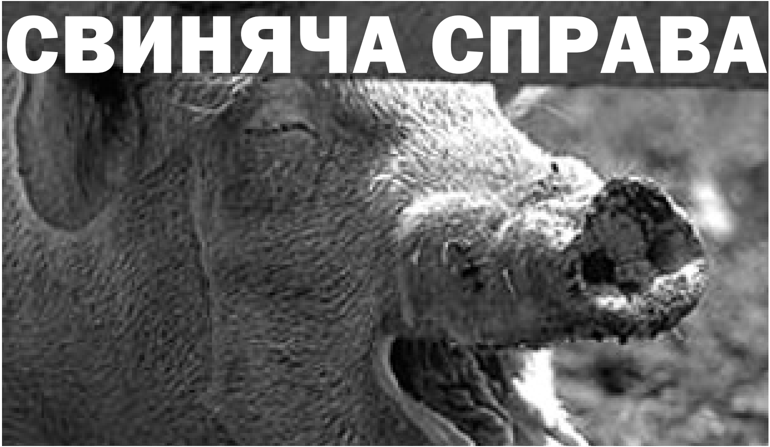
На весь той дерибан можна було б заплющити очі, якби державні мужі приносили прибуток суспільству, а державі - податки. Аж тут парадокс: ті, хто обкрадав державу, ще набралися нахабства просити у неї гроші в якості... матеріальної допомоги. Так Куніцин випросив у тогочасного голови уряду В. Пустовойтенка 90 тис. бюджетних гривень на... квартиру в Сімферополі. Перед тим він продав отриману в якості службової, потім котедж у Перекопі. На позичені у Пустовойтенка 90 тис. купив... приватне житло у Сімферополі. Купив і перепродав! Це у нас називається просто: провернув бюджетну позику, однак і на “провернені” гроші Сергій Володимирович не побажав чесно замовити собі службову квартиру, він почав вигадувати несусвітні схеми разом із будівельним концерном “Консоль” - тільки б ще раз продерибанити вже власну Раду міністрів Криму. І продерибанив! Нове службове житло Куніцина у Сімферополі на вул. Промисловій, 25, кв. 10 так і не побачили в якості службового житла ні Рада міністрів АРК, ні платники податків. Через різноманітні викрутаси житло було приватизовано. Замовником його була Рада міністрів Криму, платив уряд України, а опинилося воно в руках приватної особи - члена родини шахрая. Так чинив не один він: оформлялося все на підставних осіб, родичів, бандитів та бомжів.

А тепер скажіть: чому ми повинні за рахунок куцого українського чи кримського бюджету дарувати міністрам по 90 тисяч, службове житло тощо. Так у нас на всіх міністрів не вистачить ані житла, ані бюджету. От чому потрібна зона. Справжня. Там порядок, дисципліна. Порушив - до карцеру! Вкрав у товариша по зоні - отримав у зуби чи між ребер. Не повернув позичені кошти - “повісився”, як Іуда, мовляв, совість замучила. Поза зоною совість Куніцина не мучить. Він упирається усіма членами. Мабуть, тримає всіх за дурнів. Останні ось уже понад два місяці як виставили йому рахунки та поставили намети навпроти уподобаної ним для дерибану Ради міністрів Криму.

Сам Сергій Володимирович вважає дурнями тих, хто претендує зайняти його посаду. Шахрай завжди апріорі думає, що навколо нього такі самі шахраї та злодії. Тому йому й на думку не спаде, що люди можуть і повинні за свої податки вимагати звітності та відповідальності. Ось чому ці люди не знімуть намети доти, доки Куніцин не піде до зони: чи то роздерибаненої ним та його подільниками зони “Сиваш”, чи то до тієї, що за дротом. Одне слово, кримчани, люди різних уподобань, віросповідань та статусів вимагають одного - Куніцина в зону!

Микола Жуков

СВИНЯЧА СПРАВА



Нечувані дива починає творити новоспечений український уряд. Приміром, міністр аграрної політики пан Баранівський 31 січня видав наказ за №491 під промовистою назвою „Про затвердження ідентифікації та реєстрації свиней”.

Не дивуйтеся - саме свиней! Міністр агропрому та його команда вирішили знайти собі роботу: ідентифікувати та перереєструвати усіх свиней України разом із поросятками. На жаль, в наказі не йдеться про те, чи варто ідентифікувати та реєструвати тих, кого самі люди вважають свиньми. Адже свиня є свиня, і вона завжди багнюку знайде. Приблизно так, як знаходить собі роботу міністр агропрому та його підлеглі.

Отже, усі любителі свинини України відтепер мусять знати, що з 1 червня 2006 року їм забороняється суворим міністерським наказом... продавати племінних свиней - як в Україні, так і поза її межами. Ясна річ, що до того часу усі свинячі голови разом із немовлятами (нехрючатами) повинні бути перераховані, зареєстровані та ідентифіковані. Незалежно від форми власності свинячого рила, воно мусить бути назване якимось ім'ям, пронумероване, і на нього має бути виписаний паспорт. Чи то із кольоровою фотокарткою, чи без неї - у наказі не йдеться, але грошики здеруть і без того.

А з 1 січня 2007 року пересування свиней Україною без паспорта, ідентифікації та реєстрації, як і забій їх на улюблене всіма сало-м'ясо, забороняється. Цікаво, як це міністр зможе заборонити різникові встромити швайку якій-небудь свині десь на приватному подвір'ї?!

„Ідентифікації та реєстрації підлягають усі свині, які розводяться на теренах України”, - голосить нам дурний наказ. Слава Богові, що наш народ ніколи в житті не виконував дурних наказів! Пам'ятаєте, як за хрущовських часів люди почали вирубувати кущі, дерева, зводити дрібну живність? А все через такі дурні накази - реєструвати та оподатковувати плодові дерева та кущі.

Хрущов погано закінчив, хоча й обіцяв усьому радянському народові побудову комунізму в 1980 році. Зараз на дворі 2005 рік, але послідовники хрущовських заморочок не перевелися. Я не сумніваюся, що вони так само погано закінчать, як і їхній попередник. Нашому Баранівському ще належить пізнати усі жахи “кузькіної матері”, Микита Сергійович знав-таки чим вона страшна.

Микола Харків

ТЕХНОЛОГ ФАРИСЕЙСТВА

Віктор Янукович у Донецьку на конференції обласної парторганізації заявив, що 60% експорту України припадає на країни, що утворюють Єдиний економічний простір.

Статистикою він вирішив „підперти” тези про важливість ринків країн ЄЕП для України. „Втратити ці ринки – отже, на догоду новій політичній кон'юнктурі знизити життєвий рівень наших людей”, - наголосив Янукович.

Проте, як вміє цей лідер дбати за „життєвий рівень наших людей”, ми вже бачили. За оцінкою експертів Інституту економічних досліджень та політичних консультацій, збільшення соціальних витрат торік сформувало 2-3 „додаткові” відсотки інфляції, а нинішнього року цей дошкільний „доважок” становитиме вже 4-6%. Адже ухвалені торік урядом Януковича рішення про підвищення соціальних виплат, які не враховувалися у бюджеті-2005, є порушенням норм Бюджетного Кодексу, що призвело до фіскального розриву в 13,5-20 млрд. грн. Віктор Ющенко та Юлія Тимошенко тепер шукають, чим закрити таке „провалля”.

Амбіції Януковича тепер лоскоче нова осяйна „зоря” - парламентські вибори-2006. Відтак, начепивши свої „відзнаки” – ЄЕП, подвійне громадянство, державний статус російської мови, він чекає на дивіденди. За Януковичем, український експорт до країн ЄЕП сягає 60%... А от за даними Держкомстату України виходить, що вітчизняна економіка не настільки „єепнута”. Зокрема до Російської Федерації торік здійснено 18 % українських експортних поставок. На частку Німеччини, Туреччини, Італії, США, Польщі, Китаю та Угорщини припадало 29% українського експорту. От тільки загрозою втрати цих ринків Янукович чомусь не надто переймається...

Звідки ж вигулькнули 60% загального експорту, який начебто становлять поставки товарів та послуг України на ринки ЄЕП? Природа цієї „помилки” логічна й вмотивована: на шкоду істині перебільшувати вагу „зручних” фактів.

Колишній Прем'єр-міністр України дозволяє собі надто вільно поводитися зі статистикою. Він, колишній донецький „губернатор”, не може не знати, яке місце посідає в „експортній ієрархії” підприємств Донеччини ринок країн ЄЕП. Зокрема, як повідомило обласне управління статистики, на частку азіатських країн припадає 38% експорту підприємств регіону, в тому числі до Туреччини спрямовується 7,4%, Китаю – 5,1% експортних поставок. Загалом на ринках Азії підприємства Донеччини реалізують продукції на 3,2 млрд. дол. США. Європейські ринки – другі за значенням для економіки регіону. Торік вона постачила сюди товарів на 2,2 млрд. дол., збільшивши експорт на 55%. До країн же СНД частка експорту становила 18%, зокрема російським споживачам реалізовано продукції на 1,1 млрд. дол.

Та це не спортивне змагання за п'єдестал пошани – кожен з цих ринків важливий. Не зрозуміло тільки, хто закликає нехтувати чи втрачати російський, казахстанський або, наприклад, білоруський ринки, від чого так натхненно «застерігає» Янукович? Адже сутність ринкової економіки полягає у боротьбі за ринки, експансії до нових товарних ніш. Вочевидь, Януковичеві «застереження» розраховані на ефект у тих регіонах (насамперед Донбасі), які тривалий час піддавалися брутальній ідеологічній обробці, що сприяло роздмухуванню тут українофобії.

Втім, це тема окремої розмови - яку еліту представляє Янукович і подібні до нього, які зросли у денаціоналізованому середовищі та здатні продукувати лише аналогічне.

Любомир Романів

НЯНЬКА ОНУКА КУЧМИ – КЕРІВНИК ХЕРСОНЩИНИ

Можна довго сперечатися на тему: чи мають право „біло-голубі” прихильники Януковича займати керівні посади в новій владі, ще можна вихваляти їхній незрівнянний професіоналізм, давити на жалість - мовляв, у них же сім'ї й діти... Можна б навіть і пожаліти сім'ї й дітей, якби не одне “але”: від “кольору” керівників на місцях будуть залежати вибори-2006. І немає сумніву, що усю владу й адмінресурс вони використають для того, щоб у парламенті опинилося якнайбільше „своїх”. Враховуючи, що після політреформи у Верховної Ради повноважень буде більше ніж у Президента України, є реальна небезпека, що через рік до влади прийдуть ті самі клани, які “дерибанили” бюджетні гроші, розкрадали заводи й фабрики, довели до вимирання український народ.

З огляду на це, ідейні переконання одинадцятого глави Херсонської облдержадміністрації не можуть не хвилювати херсонців. Нині Борис Сіленков наполегливо підкреслює, що він - людина Президента і підзвітний йому. Деякий час автор цих рядків думала, що мається на увазі Президент України Віктор Ющенко. Аж доки непрозора політика Бориса Сіленкова на посаді керівника області спонукала до глибшого вивчення його політичних уподобань. І ось що виявилося. Наприклад, у газеті “Новий день” за 23 вересня 2004 року Борис Сіленков сповіщав, що політика Кабміну Віктора Януковича його цілком влаштовувала.

А в газеті “Деловые новости” за 9 вересня 2004 року автор цих рядків знайшла відповідь на запитання, людиною якого саме Президента є Борис Сіленков: „Я пройшов дуже серйозну школу... Простих людей не наближують до сім'ї Президента Леоніда Даниловича Кучми. Я дуже багато часу провів, доглядаючи онука Президента Романа Франчука (син Ігора Франчука та Олени Кучми). До того ж я майже дев'ять місяців відповідав за серйозний фінансовий капітал компанії “Лукойл” по Республіці Крим. Крім того, свого часу я займався виборами людей, які нині є народними депутатами України. І коли біля заводу “Сокіл” стояли три генерали і вирішували, що робити, я зв'язався з ким потрібно, і через три години на рішенні щодо заводу стояла віза Леоніда Кучми, а потім і Віктора Януковича”.

Коментарі, як кажуть, зайві.

Алла Тютюнник,
газета „Вгору”

ПРО НАБОЛІЛЕ

ЗАСУДЖУЄМО КОМУНІСТИЧНИЙ РЕЖИМ

Німецький фашизм знищив у ХХ столітті 25 млн. громадян. Комуністичний режим репресував понад 80 млн. громадян різних національностей, в тому числі біля 35 млн. українців.

Україна у 1991 році домоглася заборони КПУ, але ненадовго. Л. Кравчук легалізував її. Усі роки нашої незалежності, до 2002 року, комуністи мали більшість у Верховній Раді і тепер повинні також відповідати за духовну, культурну й економічну кризи в Україні. Останні роки комуністи підтримували одіозних космополітів і олігархів, що значно поглибило кризові явища в Україні.

Закликаємо голову Верховної Ради В. Литвина згуртувати державницькі сили і провести слухання про злочини комуністичної партії в Україні і вказати спадкоємцям цієї злочинної партії на їхнє місце і роль в політичних репресіях.

Одночасно вимагаємо оцінити жертовну боротьбу патріотів України, які під час Другої світової війни відстоювали честь і гідність нашої Батьківщини.

Богдан Когут, Тернопіль

ЧОРНОМОРСЬКИЙ ФЛОТ – ПІД КОНТРОЛЬ

Виконком Севастопольської Спілки офіцерів України направив голові РНБОУ Петру Порошенку пакет документів щодо розподілу Чорноморського флоту з пропозицією провести тотальну ревізію майна та земель, орендованих ЧФ Росії на території України.

Запропоновано також створити спеціальну урядову комісію за участі членів Севастопольської СОУ для всеохоплюючої інвентаризації майна, бойової техніки та озброєння, переданих українським військовикам Росією під час розподілу ЧФ. Акцент зроблено на списанні десятків ракетних комплексів, сотень одиниць стрілецької зброї та тонн боєприпасів під час прийому-передачі.

Юрій Тимощук, голова Севастопольської СОУ

ЩОБ БУТИ ГОСПОДАРЕМ НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ

Закон про землю найкращі землі віддає 12% населення України. В недалекому майбутньому землю будуть обробляти 5% населення України, а володіти нею буде ще менший відсоток. Це несправедливо.

Кожен громадянин України повинен мати право на довічне володіння часткою землі і корисних копалин, а також часткою державної (посткомуністичної) власності у золотому еквіваленті. Тут не пропонується ділити землю і наводити межі - право довічного володіння буде реалізоване комп'ютером в Земельному банку. Відтак підприємці будуть брати землю в оренду не в чиновника, а в громадян України. Народ також повинен володіти газом, який видобувається в Україні, так само з іншими корисними копалинами. А хіба не справа держави перетворити ваучери на акції і тим самим закласти основу ринку цінних паперів? За рахунок державної власності має бути вирішена проблема з заощадженнями громадян, інакше не буде довіри до держави. А найголовніше, на мій погляд, - тут враховується природна потреба людини: бути господарем на своїй землі.

Леонід Чухно, м. Харків

ВІДГУК

МИХАЙЛО СТЕПАНЯК НЕ БУВ ПЕРЕКИНЧИКОМ

В часописі “Нація і держава“ число № 9-10 (69-70) від 1-21 березня в статті Миколи Литвина “Пам'яті Романа Шухевича” згадується в негативному контексті прізвище Михайла Степаняка.

Я з ним був особисто знайомий. Проживаючи в с. Дзвинячі Богородчанського району я працював в Надвірнянському лісокомбінаті ревізором вузької колії. Повертаючись з роботи, ішов пішки з селища Солотвина до с. Дзвиняча, наздогнав попутника - старшу елегантну людину. То був Михайло Степаняк. Дорогою розговорилися. Він розпитував - хто я, звідкіля. Я відповів, що походжу з українських земель, котрі відійшли до Польщі, і що після війни в 1945 році нас вивезли, а працюю в Надвірнянському ЛК. Пан Степаняк спитав мене, чи я знаю, що в Польщі виходить україномовна газета “Наше слово“ і додаток до газети “Наша культура”. Я сказав, що не знаю. Тоді пан Степаняк запросив мене додому. Коли я зайшов, він дав газету і попередив, що відбув 16 років радянських концтаборів і 3 роки за Польщі в Березі Картузькій і що мене після цих відвідин можуть викликати в КДБ та спитати про мету візиту, тему розмови. Тому, застеріг Степаняк, мені треба бути обережним і краще не згадувати про нього у спілкуванні з іншими.

Якби пан М. Степаняк був “перекинчиком”, то не попереджував би мене, а доповів у КДБ.

В Надвірнянському ЛК працював Василь Гуменяк з сусіднього села Розсільного, і він мене розпитував за Степаняка. Я підтвердив своє знайомство з ним. Тоді п. Гуменяк попередив мене, щоб я не заходив до пана Михайла, бо це його товариш (Гуменяк був офіцером УГА), і після їхніх зустрічей його викликають в КДБ, але вони домовляються про що там говорити.

Книгу Клима Дмитрука “Безбатченки” я маю. Їй, звичайно, не можна вірити, бо видана в 1980 році. Натомість у 24 томі “Літопису УПА” на сторінці 528 написано, що членом Проводу “без функцій” був Михайло Степаняк і дано деякі його псевдо. А в “Українській Народній Енциклопедії” 1996 р. видання на сторінці 209 значиться, що Михайло Степаняк, виконуючи особливі доручення Проводу, був контужений в бою, потрапив у руки ворога.

Отже, не можна вірити книжкам, які виходили за радянських часів, таким як, скажімо, “Безбатченки”. Тому я частково спростовую твердження Миколи Литвина про те, що Михайло Степаняк був “перекинчиком”.

З повагою Юліан Конечний, народний цілитель з с. Дзвиняча Богородчанського р-ну на Івано-Франківщині



КОМЕНТАР ДО ФАКТУ

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТУ

Державний секретар О. Зінченко надіслав 7 березня Прем'єр-міністрові Ю. Тимошенко комплект проектів указів Президента, які під час виборчої кампанії поширювалися як агітаційні обіцянки В. Ющенка. Прем'єр-міністр у свою чергу розіслала цей комплект до підпорядкованих їй відомств для „узгодження і пропозицій”. Серед згаданих проектів указів є проект під назвою „Про захист прав громадян на використання російської мови та мов інших національностей України”.

Він складається з трьох пунктів. У першому Кабміну рекомендується скласти перелік населених пунктів, у яких в органах влади поряд з державною може застосовуватися російська мова. Другим пунктом передбачається право громадян, які мешкають в означених населених пунктах, звертатися до органів влади та отримувати інформацію, а також спілкуватися з посадовими особами російською мовою. Третій пункт зобов'язує внести до професійно-кваліфікаційних характеристик посадовців вимогу про обов'язкове володіння ними російською мовою.

Такий проект, напевно, не завізує Міністр юстиції, бо він не відповідає Конституції, є нелогічним і навіть комічним. Хто і за якими критеріями буде складати перелік означених населених пунктів? Зачепить той список лише міста чи також села? Чи потрапить до цього переліку столиця? Чи не є, бува, зміст указу компетенцією парламенту, а не Президента?

Цікава виходить річ! Українську мову століттями витруювали з українців царі, вожді і кучмівські олігархи, за любов до неї кидали в тюрми, а тепер будь-хто, можливо, з прізвищем Петренко, буде вимагати від українського посадовця спілкуватися з ним російською мовою. Зрештою, про захист якої російської мови йдеться? Невже тієї, якою часом спілкуються Плющ чи Потебенько, чи навіть сам Президент?

Комічність проекту указу полягає в тому, що в Україні немає посадовців, які не могли б спілкуватися російськими словами, у той час, коли є величезна кількість посадовців, які не можуть вільно говорити державною мовою. Було б справедливо видати спочатку указ, який би зобов'язав усіх без винятку чиновників володіти українською мовою. Такий указ був би, принаймні, конституційним.

Якщо Президент уважно придивиться до своєї електоральної мапи, то помітить неспростовну закономірність: чим менше української мови, тим більше голосів за Януковича, а там, де української мови майже зовсім немає, там майже всі за Януковича. Того, хто не мав національної свідомості, не зваблювало право на користування російською мовою і не лякали судимості Януковича. Згадані обіцянки Ющенка не додали йому голосів, бо рівня національної свідомості він ними не додав. Шукати шлях до перемоги на наступних парламентських і президентських виборах Ющенко повинен не в загравнанні з базелюками та деякими шовіністично налаштованими лідерами російських громад, а в підвищенні національної свідомості українців, зокрема шляхом пробудження в них почуття пошани до своєї мови.

Президент має, звичайно ж, дбати про мовні права всіх громадян. Але ж він повинен не в останню чергу думати про права українців. На виборах зазнав поразки не Янукович. Зазнала поразки концепція одонечення України. Ющенка захистили ті, які стоять за українську Україну. Проте аналіз багатьох висловлювань Президента на мовну тематику та позиція його нинішнього найближчого оточення свідчать про реальну небезпеку підписання указу про захист російської мови. Національно-патріотичні сили застерігають Президента від цього кроку. Приймаючи будь-яке рішення, що стосувалося б мовної проблематики, Президент мусить керуватися кількома неспростовними істинами.

Двомовних націй у природі не існує, і якщо нація чи її частина втрачає мову предків і бере собі чужу мову, то це означає, що вона стає іншим етнічним утворенням.

Уся історія націй свідчить, що коли будь-яка нація визволялася з імперських пазурів, то національна політична і культурна еліти брали твердий курс на національне відродження, основним інструментом якого ставала національна мова. Так було в Італії і Франції. Так було в Чехії після визволення від австрійського панування. Так було у Польщі після її виходу зі складу Росії. Пілсудський взяв тоді курс на створення польської національної преси, національної освіти й національного війська. Офіцери, які не хотіли розмовляти польською мовою, були з війська звільнені.

Влада в Україні після 1991 р. курс на національне відродження не взяла. При Кучмі військо, освіта і преса не стали засобом національно-патріотичного виховання, а продовжували залишатися засобом розукраїнювання українців. У східних і південних містах Кучма запровадив тотальне панування російської мови. Там українці досі почуваються наче в підпіллі. Політика Кучми вела до поглиблення розколу українства на дві нації, що ледве не закінчилося розколом держави.

Особливістю мовної ситуації в Україні є той факт, що російська мова залишається тут, як і раніше, панівною. Це не призводить і не може призвести до серйозних конфліктів, оскільки практично все населення держави добре володіє українською мовою пасивно. Саме ця обставина є величезною позитивною передумовою і запорукою проголошення державного курсу на українське національне відродження і до заклику українського Президента до українців шанувати мову предків і з гордістю послуговуватися нею. Психологічно більшість українців до цього були і є готовими. Не готовою була лише влада, бо вона була неукраїнською. Історії залишається лише переконатися, чи готовий до цього новий Президент, який так полюбляє вживати словосполучення „моя нація”.

Юрій Гнаткевич

РЕВОЛЮЦІЯ ТРИВАЄ

У нас, на Павлоградщині, революція, вочевидь, тільки починається. Коли головному редактору газети „Західний Донбас” зауважили, що газеті треба переходити на українську мову, адже в м. Павлограді 67% населення українці, він запропонував провести референдум (за рахунок товариства „Просвіта”) серед мешканців міста - якою мовою вони хочуть читати газету, адже, мовляв, у нас більшість „русскоязычных”. Хотілося б запитати пана редактора: „А хто їх зробив „русскоязычными”?”. У Павлограді до початку 1970-х років була одна російська школа, всі інші - українські.

А почалося все із постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про додаткові заходи з удосконалення вивчення російської мови в загальноосвітніх та вищих навчальних закладах союзних республік. Після цієї постанови в Павлограді за одну ніч усі школи перевели на російську мову викладання, залишивши українцям 2 школи на околицях міста. І ніхто нікого не запитував, не проводив ніяких референдумів. До самої перебудови в Павлограді видавалася одна-єдина україномовна газета „Світло Жовтня”, яку, до речі, читали і українці, і росіяни. Зараз маємо 5 газет! І всі російськомовні.

Отже, революція триває. Повна деколонізація України в усіх сферах її буття - ось наші вимоги і наше завдання.

Микола Заремба, голова Павлоградської МО КУН

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ШЕВЧЕНКА МАЄ СТАТИ ДЕРЖАВНИМ СВЯТОМ

Львівська Ліга Українських Жінок запросила усіх бажаючих до Будинку органної та камерної музики на Шевченкове свято “Обніміться ж, брати мої!” Давно вже, мабуть, органна зала не була так переповнена... Урочисте дійство за сценарієм Л. Купчик переконувало: феномен Тараса Шевченка не має рівних у світі. Ми воістину можемо сприймати його як Пророка, волею Всевишнього посланого українському народові. Усвідомивши цю особливу місію Шевченка, ми одночасно мусимо усвідомити й свої обов'язки щодо виконання його настанов і заповітів. Слово Шевченка і слово про Шевченка звучало у виконанні заслуженого артиста України Ю. Брилинського, ведучих І. Корнецької, Л. Купчик та О. Лотиш. Пісні на слова Шевченка виконували хор “Барви”, народна хорова капела “Діброва”, солісти хору “Нескорені” Р. Ярема та Я. Ванчицький, юні бандуристи О. Шкутяк і Н. Смола, майстерно декламував, співав і грав на сопілці юний талант Д. Остюк. Дивуючись одухотвореності й обдарованості дітей, згадуючи участь молоді в Помаранчевій революції, глядачі сповнювалися впевненістю у світлому майбутті України. І всі були однодостайними в тому, що роковини Тараса Шевченка - нашого великого Пророка й Учителя повинні стати в оновленій Україні всенародним державним святом. Але за це доведеться нам ще боротися.

Соломія Сех

ПРОГРАМА ДІЙ ЮРІЯ БЕРЕЗИ

Голова Дніпропетровського обласного Конгресу Юрій Береза звернувся з відкритим листом до голови Дніпропетровської міської держадміністрації, у якому лідер обласного проводу націоналістів проаналізував соціально-політичну ситуацію в місті, поставив низку вимог перед новою владою.



Юрій Береза констатує, що в Дніпропетровську не припиняється тотальна русифікація. Міські комерційні засоби масової інформації відверто нехтують Законом України про державну мову, україномовною є тільки газета „Зоря". Про справжні пріоритети політики міського голови свідчить вигнання центральної міської бібліотеки (осередку української культури в місті) з центру Дніпропетровська на околицю. На місці бібліотеки зараз торговельні точки.

У Дніпропетровську ретельно зберігаються всі символи комуно-більшовицького режиму: пам'ятники Леніну і Кірову, назви вулиць на честь катів українського народу Дзержинського, Артема, Ворошилова, Косіора, Постишева та інших. Досі в місті існують вулиці комуністів Лібкнехта, Цеткін, Грімау, які ніколи не були в Україні, а центральний проспект міста носить ім'я Карла Маркса.

На теренах Січеславщини через голодомор 1932-1933 рр. загинуло декілька мільйонів українських селян, а міська влада не спромоглися згадати про них навіть невеличкою меморіальною дошкою.

Жодна вулиця в місті не була названа на честь героя України або видатної постаті української історії чи культури. Натомість з'явилася вулиця імені вірного холуя московських більшовиків, русифікатора України Щербицького. Цій особі поблизу облдержадміністрації навіть установлено пам'ятник, тоді як пам'ять тих, хто поклав своє життя за волю України, хто боронив нашу землю від загарбників – не увічнено.

Кошти для помпезного святкування більшовицьких „свят" 23 лютого та 9 травня, урочистих маніфестацій і дефіляд з приводу повернення в наш край злочинного терористичного комуно-більшовицького режиму знаходяться, але немає коштів, щоб прибрати з центральної площі ідола-людожера Леніна. Навіть 25 000 підписів городян, зібраних учасниками наметового містечка під час Помаранчевої революції, владі замало для того, щоб усунути з мапи міста це ім'я і назвати центральну площу Майданом Свободи.

Події кінця минулого року, йдеться в листі Юрія Берези, красномовно довели, що українці не бажають далі миритися з місцем нашої держави на задвірках московської імперії. І хоч як владоможці Дніпропетровська намагаються загальмувати процеси українізації й демократизації, вони все одно переможуть.

Дніпропетровська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів запропонувала міській владі ужити наступних заходів:

1. Розпочати процес перейменування вулиць і майданів міста, заміни більшовицьких та імперських топонімів на українські, надання вулицям і майданам міста імен героїв української нації;
2. Демонтувати пам'ятники злочинцям, насамперед Леніну;
3. Профінансувати з міського бюджету створення музею Голодомору;
4. Встановити пам'ятні знаки жертвам Голодомору, а також пам'ятний знак на місці поховання жертв масових політичних репресій на 9-му км Запорізького шосе;
5. Сприяти відкриттю в Дніпропетровську україномовних ЗМІ, книжкових магазинів, що торгували б україномовною літературою й пресою, надати їм пільгові умови для роботи;
6. Фінансувати з міського бюджету урочистості з приводу українських національних свят: Дня соборності (22 січня), Дня української зброї - Дня пам'яті Героїв Крут (29 січня), Дня народження Тараса Шевченка (9 березня), Тарасового дня (22 травня), дня Акту відновлення Української Держави (30 червня), дня Української Повстанської Армії (14 жовтня), дня Листопадового чину (1 листопада);
7. Повернути нашому місту його історичну назву – Січеслав.

Конгрес-інформ



КОНГРЕС У ДІЇ

УРОКИ ДОБРОДІЯ УЧИТЕЛЯ МИХАЙЛА ЦЬОКА

На Косівщині перемогла Помаранчева революція. Головою райдержадміністрації став націоналіст, член КУН з 1992 року, голова районного виборчого штабу Ющенка Михайло Цьок.



Мені хочеться звернутися до друга Михайла, учителя за професією і покликанням, так: Шановний Добродію Учителю!

Щоразу при зустрічі з ним я буваю присутня на черговому уроці. Кажуть, щоби дізнатися про людину, з нею треба з'їсти пуд солі! Не знаю, скільки ми з Учителем разом з'їли солі, але завважте, що їсти разом сало, беручи його з однієї банки, та ще й присмачуючи гуцульським часничком, стоячи на Майдані столиці, то, мабуть більше важить, як ота сіль. Саме там, на Майдані, протягом 19 днів починав щоранку урок історії Добродій Учитель і закінчував пізно увечері в віддаленому від Києва спорткомплексі „Чайка", до якого треба було добиратись метро, автобусом, а тоді ще й пішки. І ніяк не могли ми його вмовити перейти до ближчого пункту ночівлі тільки тому, що в тій „Чайці" жили косівські студенти, за яких ніс відповідальність Добродій Учитель.

Останнього вечора ми разом з ним чекали на автобус. Чекання розтяглося на весь холодний вечір і довгу ніч. Добродій Учитель усім нам подав урок відповідальності – він не спав усю ніч, прилаштовуючи своїх учнів на ночівлі.

А ще був урок географії України на трасі „Київ-Косів", а перед тим і по тому - безліч уроків суспільствознавства під час політичних акцій в Києві. Вчив нас Добродій Учитель географії і на вершині гори Говерли, коли ми разом з майбутнім Президентом чистили гору від сміття, а Україну - від Кучми. Але, може, то був урок екології...

Отримувала я від Добродія Учителя й уроки етики. Жодне доручення чи робота не обходились без слова: «Дякую», - він однаково ввічливо дякує і однодумцям, і опонентам. Добродій Учитель завжди охайний, свіжопоголений, з вичищеними мештами. Його зовнішність – це також урок етики...

Одного разу, після проведеного уроку літератури біля гори Сокільської, коли скликав до себе Тарас всіх, хто хотів відзначити і пошанувати день його перезахоронення, Добродій Учитель не залишив одного Кобзаря охороняти сцену, яку не встигли демонтувати (міліція чомусь не бажала виконувати свої безпосередні обов'язки). І ночував Добродій Учитель разом зі своїми колегами-учителями під сценою, щоб зберегти майно, яке ще мало б нагодитися. То, мабуть, був урок економіки? Чи, може, щось більше...

Уроки минули і уроки попереду, і не я одна їх пригадую із вдячністю. Зараз Добродій Учитель починає свій найважчий урок, бо клас, де його призначили класним керівником, під назвою Косівщина – складний, проблематичний.

Добродію Учителю, будьте й надалі мудрим і чесним, справжнім націоналістом, у якого чисті руки – бо він клянеться в вірності Богу і Україні, кладучи одну руку на серце, а другу - на совість: Біблію, хрест і тризуб. І хай усім нам допоможе Бог.

Антоніна Спільна

НОВА КНИГА З ІСТОРІЇ ОУН

У 2003 р. у видавництві Люблінського університету (Польща) побачила світ праця викладача цього закладу Романа Висоцького „Організація Українських Націоналістів в Польщі в 1929-1939 роках". Книжка видана польською мовою. У вступному слові Р. Висоцький пише: «Українське питання посідало важливе місце в Речі Посполитій. Сталося так через те, що українці, які проживали у її межах, підкреслювали своє прагнення до незалежності, що було однозначно з наміром відірвання від Польщі східних земель. Це питання було проблемою не лише польського, але й загальноєвропейського змагання українців, не було „реваншем" за втрачену внаслідок війни позицію, а було боротьбою за цілі, які іншим народам вдалося реалізувати в 1920 році".

Роман Висоцький в своїх дослідженнях вперше охопив цілісність діяльності ОУН 1929-39 рр. Починаючи від створення ОУН, він веде читача через становлення внутрішнього устрою, розбудову структур, через ідеологію і програму, пропагандистську і видавничу діяльність, внутрішні зміни і вишколи, а також діяльність структур ОУН поза межами Польщі і їхні взаємини.

Не оминув автор і подій в Карпатській Україні, намагаючись висвітлити всю діяльність ОУН, і політичну зокрема.

У книзі подано короткі біографії провідників КЕ ОУН до 1939 р.

Висоцький використав вже публіковані праці українських і зарубіжних істориків, але передовсім архівні документи польських спецслужб і війська, дипломатичних польських служб в Лондоні, Римі, Празі, Берліні, деяких воєводських та судових архівів. Чимало з них публікується вперше.

Цю книжку треба прочитати. А історики хай дадуть їй оцінку.

Степан Семенюк

КРАЩЕ БЕЗГОЛОСИЙ ПОПЛАВСЬКИЙ, НІЖ РОСІЙСЬКОМОВНА БІЛИК

„Зрада мови — зрада України", „Краще безголосий Поплавський, ніж російськомовна Білик" - такими плакатами зустріли в Хмельницькому співачку Ірину Білик, яка приїхала з концертом „Любовь. Яд".



Приміщення обласної філармонії, де відбувався концерт, пікетували близько 50 молодих людей під прапорами Конгресу Українських Націоналістів. До пікетування приєдналися перехожі. Молодь протестувала проти приїзду співачки, яка стала на бік антиукраїнських сил під час Помаранчевої революції, зрадила українську пісню і зійшла до тиражування дешевої російської попси.

Акція показала: хмельничани не будуть більше покірно ковтати московську музичну отруту і покажуть на двері тим заробітчанам від мистецтва, які заради зайвої копійки занапастили свою національну і громадянську гідність.

Прес-центр Хмельницької ОО КУН

МИКОЛА ПШЕВЛОЦЬКИЙ - ЗА КОНКРЕТИЗАЦІЮ ТА ДІЄВІСТЬ

20 березня відбулася звітно-виборна конференція Львівської міської організації КУН, у якій взяли участь понад 90 членів Конгресу.

Головою організації обрано Миколу Пшевлоцького, заступниками – Тараса Федіва та Ігора Данилиху, головою секретаріату - Тараса Гривула.

У роботі конференції взяли участь заступник голови Конгресу В. Борейчук, голова Львівської ОО КУН М. Вовк, його заступник Р. Дідусь, учасниця національно-визвольних змагань Дарія Гусяк.

Микола Пшевлоцький ініціював створення «Інституту Національної пам'яті», який порушуватиме проблеми люстрації, питання Пантеону національної слави, військових перепоховань та інші наболілі справи, що хвилюють громадськість міста та області.

Новий голова Львівського Конгресу також виступив за активізацію роботи партії з молоддю та конкретизацію і дієвість підготовки до парламентських виборів 2006 року.

Прес-служба Конгресу

ПОВЕРНЕННЯ СИНА



У січні 1918 року учень 2-ї київської гімназії ім. Кирило-Мефодіївського братства Віктор Цимбал записався до Студентського куреня, щоб захищати Україну. І збирався в оту вічну дорогу на Крути разом зі своїми однокласниками, але... батько не пустив – хлопцеві не було ще й шістнадцяти. Та наприкінці року Віктор, уже не питаючись батька, втік на повстання проти гетьмана і вступив у новий Студентський курінь для охорони Директорії. А коли почався новий наступ більшовиків, записався в армію УНР.

Далі – табори інтернованих, навчання у Празі, еміграція до Аргентини, громадська робота з організації українського культурного осередку... А найголовніше – творчість. Батьковою рукою доля відвела від загибелі видатного митця, автора глибоких творів малярства, книжкової, станкової й рекламної графіки, екслібрисів, карикатур і фейлетонів...

Та в Україні Віктор Цимбал фактично не відомий. Цю визначну постать повертає нам документальний роман-есе Богдана Гориня "Туга Віктора Цимбала", що вийшов друком у київському видавництві "Пульсари" в рамках серії "Українці у світовій цивілізації". Автор розгортає його життєвий шлях і багатогранну творчу діяльність у контексті часу, на широкому історичному та загальнокультурному тлі – і в цьому особлива цінність книжки.

Нещодавно її презентовано в столичному Будинку письменників. Виступали Валерій Шевчук, Володимир Яворівський, Дмитро Павличко, Геннадій Удовенко, Микола Шудря, Віталій Дончик... Племінниця художника Вікторія Цимбал розповіла про свою матір Тетяну, завдяки архіву та спогадам якої стало можливим видання грунтовної монографії. Мали змогу присутні послухати й самого мистця – поет Сергій Цушко, літературний редактор книжки, зачитав уривок із листа Віктора Цимбала до матері...

"Ми не такі бідні, як бідними себе робимо (чи й нас роблять), бо самі не знаємо, що є в нас доброго, а що негідного, а отже, непотрібного. Не все, що згоряє, як птиця Фенікс, відроджується, не все забуте достойне повернення, не все колись славлене, достойне шани, але горе нашому духовному світові, коли мале видаватимемо за велике (як творчість О.Гончара чи В.Касіяна, наприклад), а своє велике, оті діаманти в попелі, ховатимемо й далі. А в нас ще так багато на цьому полі незробленого: ще не видані У.Самчук, Д.Гуменна, зовсім не видані така чудова письменниця, як Галина Журба, чи Клим Поліщук з його новельною сагою про Визвольні змагання 1917-1921 років – список цей можна продовжити і не лише на письменників, а й на художників та мистців інших галузей, які також творили в різних куточках світу", – пише у передмові до книжки "Туга Віктора Цимбала" Валерій Шевчук, наголошуючи на своєчасності повернення в наш культурний обіг постаті визначного українця.

Марія Косовська

ЖІНКА ВРЯТУЄ УКРАЇНУ!

Головною Богинею у наших предків була Мати. Й історичні факти свідчать про мудрість і велич духу українських жінок. І на суто побутовому рівні в нашій родині жінки завжди відігравали надзвичайно важливу роль. Недарма ж і тепер у народі кажуть: "На жінці тримається три кути в хаті, а на чоловікові - один". Тож кому, як не їй – Матері, Берегині, Рожаниці, – рятувати породжений нею світ від занепаду, руйнації й загибелі?

...Але радість перейшла в обурення, коли почула, що на роль української Берегині нахабно претендує Наталя Вітренко - та, яка на цілий світ осоромила себе і всіх нас ганебною плебейською бійкою в парламенті. Бійкою, до якої не опустилася б мудра жінка навіть з найзабитішого українського села.

...Тільки в одному я згідна з пані Вітренко: Україну порятує таки жінка - високодуховна, люблячa, мудра, світла... Тому хай Наталія Вітренко рятує себе. А Україна врятується без неї.

Параскева Голопупенко

ЗГАДАЙ ПРО ТАНЦІ

Українська народна музика зараз отримує нове життя. Відбувається це, зокрема, завдяки тепер всесвітньо відомій Руслані та менш відомим "Гайдамакам", Росаві.

А от із поверненням українських народних танців ситуація дещо інша. Та що взагалі сучасна молодь знає про них? Частіше всього можуть назвати один-два танці (гопак, козачок) і згадати кілька загальновідомих рухів. Багато молодих людей просто не змогли б відрізнити танцювальні рухи, притаманні регіону центральної України, від танців закарпатського, гуцульського, волинського та інших регіонів.

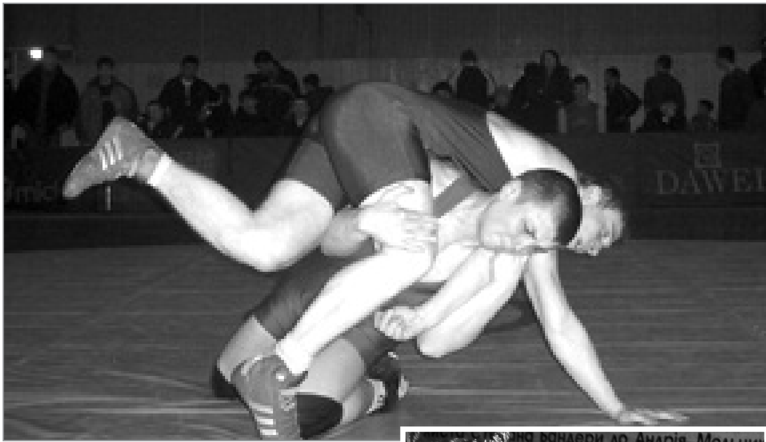
Більшість молодих людей не вважають народні танці достатньо модними, щоб вивчати їх. Можливо, познайомся молодь з народними танцями зсередини, їхнє ставлення до них змінилося б. Адже пізнаючи специфіку і характер кожного танцю і руху, починаєш краще його розуміти і бачити його красу, своєрідність і самобутність.

Ми, на жаль, не цікавимося українською культурою, як, наприклад, у деяких країнах Європи. Взяти хоча б Польщу, там не лише старші, а й молодь опікуються мистецтвом своїх предків, особливо танцювальним. Навіть в Україні у польських школах діти вчаться танцювати. У Польщі можна зустріти багато людей, які знають про українську культуру надзвичайно багато, проте таку ж цікавість вони виявляють і до своєї.

У світлі нещодавніх подій Помаранчевої революції, під час якої національна свідомість українського народу і особливо молоді помітно зросла, є надія, що культура і мистецтво (і танцювальне також) в найближчому часі посядуть у сучасному житті нашого народу гідне місце.

Ярина Михальонок,
студентка НаУКМА

21-23 березня в Республіканському вищому училищі фізкультури під егідою Конгресу Українських Націоналістів відбувся п'ятий міжнародний турнір з вільної боротьби, присвячений пам'яті національного героя України Степана Бандери.





ТУРНІР ПАМ'ЯТІ СТЕПАНА БАНДЕРИ

Цього разу на килим вийшли 158 юних спортсменів. Серед учасників - переможці, призери республіканських та міжнародних змагань, майстри спорту.



Національного духу змаганням надали назва турніру, його символіка, а також атрибути, нагороди, запрошені гості та вболівальники. Високу патріотичну тональність турнір отримав на церемонії відкриття. Привітання учасникам і гостям змагань надіслав голова Конгресу, народний депутат Олексій Івченко. Ветеран національно-визвольного руху Богдан Павлів наголосив, що Степан Бандера вважав, що революційна організація повинна мати свої збройні кадри, а їх треба готувати і гартувати, і в цій справі спортовий вишкіл має особливе значення. Лише люди міцні і духом, і фізичною силою здатні перемагати. Молодих спортсменів вітали народний депутат Р. Чубаров, керівник Центру національного відродження ім. С.Бандери О. Вітвіцький, онук Провідника нації – Степан Бандера, капела бандуристів Інституту культури під керівництвом народного артиста України Г. Верета.

Далі повноправними господарями килиму були молоді борці. В напруженій боротьбі, що велася в різних вагових та вікових категоріях, переможцями стали:



- серед юнаків: Рустам Джафарян (Харків), Андрій Попок (Київ-„Тризуб"-Ракитне), Василь Хартюк (Біла Церква), Володимир Дубовий (Київ-„Тризуб"-Ізмаїл), Андрій Квятковський (Львів), Імам Караєв (Харків), Заза Чорголашвілі (Дніпропетровськ), Степан Гарас (Біла Церква), Олександр Дарієнко (Херсон), Сергій Єфименко (Харків);

- серед юніорів: Вадим Ільчук (Київ-„Тризуб"-Ракитне), Юрій Баландюк (Львів), Сергій Рейвах (Дніпропетровськ).

У ваговій категорії понад 85 кг серед юнаків третє місце посів представник Ізраїлю Ілля Брингольц. Як вивилося, більше за всіх за нього вболівало посольство Ізраїлю. На право називатися переможцями заслуговують всі юнаки, адже вже самим фактом участі вони довели свою високу моральність, відданість національним ідеалам.

Кращим борцем турніру визнано Володимра Дубового, найтехнічнішим став - Рустам Джафарян. Приз „За волю до перемоги" отримав Ростислав Первачук, спеціальним призом нагороджено Сергія Рейваха. Кращий тренер турніру - І. Дух зі Львова. Кращий суддя – О. Павлов з Херсона.

Переможців і призерів нагороджено пам'ятними медалями та кубками. Сувеніри з символікою КУН отримали всі учасники змагань та почесні гості, серед яких олімпійська чемпіонка 2004 р. в Афінах І. Мельник, чотириразовий чемпіон Європи О. Захарук, дворазовий чемпіон світу В. Синявський та інші.

Вже стало звичним, що високий спортивний та організаційний рівень змагань забезпечує незмінний координатор турніру та його головний суддя, заслужений тренер України, засновник спортивного товариства української молоді «Тризуб» ім. Степана Бандери з вільної боротьби, член КУН Володимир Кострицький. Значну допомогу Конгресу в підготовці та проведенні заходу надали Дарницький районний штаб Віктора Ющенка, Центр національного відродження ім. Степана Бандери, депутати Київміськради В. Сташук і Н. Новак, підприємства МРК-„Теремки", ТзОВ „Ярмарок", фірма Група-2000, благодійний фонд „Соборність", підприємець А. Марченко та інші.

Богдан Захаряк,
світлини автора

На світлинах: момент боротьби; учасників турніру вітає онук Степана Бандери - Степан Бандера; кращий борець турніру Володимир Дубовий і організатор змагання Володимир Кострицький; нагороди

ДЗВОНИТЬ ПРАВДИ ДЗВІН...

ОГЛЯД ЛИСТІВ

День за днем відходять в небуття дні правління режиму Кучми-Януковича, президентські перегони. Вже увійшла в історію Помаранчева революція. А редакційна пошта й до цього часу доносить до нас відгомін тих подій. Листи різні – від несприйняття В. Ющенка до цілковитої його підтримки.

Задурманений нестримно брехливою антиющенківською пропагандою, що рікою лилася з провладного телерадіоефіру та друкованих ЗМІ, Микола С. з Боярки, як він сам рекомендується - „почесний металург, учасник ВВВ, ветеран праці та пенсіонер з обмеженою рухливістю", безпідставно звинувачує Віктора Андрійовича у багатьох „смертних гріхах". Мовляв, не виступив проти поправок до Закону про вибори Президента, який унеможливив голосування „на дому" та за відкріпними талонами. А відтак начебто саме з вини Ющенка не змогли проголосувати 15% виборців. Невже Микола С. не чув, що саме завдяки голосуванню „на дому" та за відкріпними талонами й було сфальсифіковано другий тур виборів на користь В. Януковича. Ота фальсифікація й вивела на майдани обурених людей, народ (а не „толпу", як вважає пан С.), вибір якого владою було нахабно зневажено. А це не менше половини виборців країни. Чи такою має бути демократія, за яку вболіває наш читач? І мовби полемізуючи з Миколою С., Ольга Пустовгар зі Ставищ у вірші «Розправте плечі, люди!» відповідає таким прихильникам минулого режиму:

Вже набридло у брехні цій жити!
Ми всі достатку хочем, правди, змін!
І кров свою ми не дамо пити,
Бо вже щосили дзвонить
правди дзвін!

На думку ж Івана Кассали з Камінь-Каширського, В. Ющенко тому «президентом першим став українським і народним, бо його народ обрав». Оскільки, як вважає киянка Лариса Корнієнко, Україна вже не та:

Багато нас стало, багато,
Дорогу даєм молодим.
І бореться молодь завзято,
Свободу несе, як один…

А відтак, як вважає у своїй «Патріотичній пісні» Григорій Іванчук:

Хлібам рости на благо та на славу,
Добро чинити на щастя, на життя!

І так буде! – переконані читачі.

Іван Хаджидер

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!



Розділ шостий

НАВКОЛО „ПЕРЕЛЯКУ" ОЛЕКСАНДРА ШУМСЬКОГО

На той період, коли відбулася зустріч у секретаря ЦК ВКП(б) Кузнєцова, з усіх керівників партії боротьбістів, що увійшла до складу комуністичної партії СРСР, фактично залишився живим тільки Олександр Шумський. НКВС знищить на той час М. Волобуєва, П. Любченка, застреляться М. Хвильовий, М. Скрипник, розстріляють Х. Раковського, все керівництво КПЗУ — отже, Україна залишиться без лідерів. А зі сміливого й чесного О. Шумського відверто знущатимуться в сталінських таборах.

Тяжко хворий, він рватиметься в Україну. Напише листа Л. Кагановичу, який був тоді секретарем ЦК КП(б) України, з проханням сприяти його переїзду на Батьківщину. В цьому листі він писатиме: «Не такий вже страшний шумськізм, як його малюють...» Але старого і хворого, беззахисного українського політика Кремль боявся і робив усе, щоб цей лідер українських комуністів в Україну не приїхав.

Я поставив собі за мету дослідити ставлення цієї людини, яку ганяли по концтаборах, до першого президента України Михайла Грушевського і в комплексі розслідувати трагедію цих лідерів, бо долі їхні дуже пов'язані. Мене зацікавив так званий „переляк" Шумського під час їхньої зустрічі в Москві. А також його лист Сталіну з приводу тієї зустрічі. Дослідники в зв'язку з цим роблять висновки про деяку неетичність поведінки Шумського.

Що ж, політик, обертаючись в урядових колах, був дуже добре обізнаний з терором, який розкрутили Сталін, Менжинський, Каганович, Ягода в країні і особливо на українських землях, ставши на прямий шлях геноциду нашого народу як головного носія повстанської ідеї в країні. На той час ще не закінчилася широкомасштабна операція, організована ОГПУ на чолі з Менжинським по очищення Червоної армії від контрреволюційного елементу, що відбувалася під назвою „Весна 30 року". Це була перша Голгофа офіцерства в СРСР, серед якого близько тридцяти відсотків становили українці. До всього в Україні розгортається боротьба проти „куркульства" як класу...

В 1931 році Олександра Шумського було переведено з посади наркома освіти УРСР на посаду вищу - голови ЦК профспілок освіти СРСР. Це був підступний крок Сталіна і Кагановича, спрямований на те, щоб витягнути Шумського з України й ізолювати від національно свідомих патріотичних сил. Сам Шумський розумів, що таке почесне підвищення є таємним арештом і ув'язненням, аби взяти під контроль всі його контакти з Україною. Це була стара метода царату й більшовизму, коли лідерів садили під „крило Кремля". Так було з гетьманом Дорошенком, якого зробили воєводою під Москвою. Так буде з Секретарем ЦК КП України націоналістом Юхимом Шелестом, якого пізніше Брежнєв зробить заступником голови Раднаркому СРСР, забравши з України до Москви – дасть йому платню і позбавить будь-яких службових обов'язків.

І це Олександр Шумський розумів, коли до нього прийшов Михайло Грушевський. Він не був переконаний, що його відверта розмова з „возвращенцем" Грушевським не стане відомою ОГПУ.

Бо Шумський добре знав, що за Грушевським слідкують агенти ГПУ.

Ось що свідчить про цю зустріч відомий історик і вчений Юрій Шаповал у своїй науковій роботі „Загадка смерті Михайла Грушевського":

„Справа в тім, що М. Грушевський 19 березня 1931 р. у Москві пішов до Олександра Шумського як до голови ЦК працівників освіти СРСР. Академік просив допомоги, оскільки дізнався, що поки він у Москві, його виселяють із київської квартири. О. Шумський, колишній нарком освіти УРСР, який був давно знайомий з М. Грушевським, обіцяв допомогти. Інше прохання вченого полягало в тому, чи не допоможе йому Шумський підшукати якусь роботу у Москві, «допоки все не з'ясується».

О. Шумського, напевно, налякало це прохання. Гадаю, що налякав і сам факт появи у нього академіка. Він вирішив повідомити не кого-небудь, а самого Сталіна про зустріч і розмову. Того таки дня лист був написаний, його чернетка збереглася. Ось як описує Шумський розмову з академіком: «На моє питання, що саме з'ясується, і які мотиви його рішення, він заявив, що у Києві дуже багато чуток про близьку війну і дуже тривожна атмосфера, а тому він хоче перебратися до Москви. Важко сказати, чи є цей мотив дійсно причиною втечі з Києва, оскільки він багато плакався на неможливі умови для роботи. Безсумнівне лише те, що поведінка цього старого відбиває панічні настрої частини української інтелігенції. По суті його прохання я йому відповів, що оскільки він не знає, де і що він хотів би робити, то мені буде важко його куди-небудь адресувати і порадив йому подумати над цим питанням". Надзвичайно виразним є post scriptum до листа: „Чорт забирай, і тут мене нелегка зіштовхує з Грушевським"...

...З протоколів допиту генерал-лейтенанта МДБ П. Судоплатова у справі Лаврентія Берії:

«...Шумський мав дурість, перебуваючи на засланні в Саратові, вступити в контакти з українськими діячами культури в Києві та за кордоном. Переоцінивши свій авторитет серед українських емігрантів, він звернувся з зухвалим листом до товариша Сталіна, погрожуючи покінчити життя самогубством, якщо йому не дозволять повернутися в Україну...»

З матеріалів МДБ:

«...Було також відомо, що в розмовах зі своїми друзями він проявляв неповагу до Сталіна, заперечував його думку з національного питання і питань партійного будівництва. Висував свою версію обговорення зі Сталіним питання про склад українського уряду наприкінці 20-х початку 30-х рр. Шумський користувався авторитетом і був відомий у націоналістичних колах як людина, на початку 30-х років (коли уморили Грушевського — авт.) була репресована під час внутрішньопартійної боротьби. Його ім'я піддавалося анафемі на всіх партійних з'їздах в республіці, а на волі він опинився тому, що був частково паралізований і його довелося за станом здоров'я випустити з в'язниці...»

Щоб розтаємничити трагедію людини, яка боролася за волю свого народу проти сталінської деспотії, я маю знову повернутися до особи поета Івана Багряного, який внаслідок своєї політичної діяльності мав певне відношення до діяльності політика Олександра Шумського.

Тікаючи з України від енкаведистсько-більшовицького терору, І. Багряний, з залишками ще не винищених національно-визвольних сил, поступово відходить на захід. В 1944 році він у Львові, де встановлює зв'язки з українським підпіллям. Пише для воїнів УПА пісні та марші, які місцеві композитори кладуть на музику, і вони набувають широкої популярності серед народу. Перебуваючи пізніше в розташуванні УПА на Волині та в Карпатах, він працює у відділі пропаганди — пише статті, малює плакати. За його ініціативи створюється підпільний уряд — Українська Головна Визвольна Рада. З наближенням фронту Багряний залишає Україну і опиняється спочатку у Західній Європі, а потім у Німеччині.

Після закінчення Другої світової війни на території Східної Німеччини розпочинається еміграційний період його діяльності. Він бере участь в організації Мистецького Українського Руху (МУР), фундує в Новому Ульмі Українську революційно-демократичну партію та її органи — журнал «Наші позиції» та газету «Українські вісті». Обирається віце-президентом Українського уряду в екзилі.

Сталін ставить завдання повернути цього відомого поета в комуністичний табір. Багряний на ці пропозиції пише відповідь-статтю «Чому я не хочу повертатися до СРСР», яка фактично стала маніфестом нової української еміграції. Ця книжка виконала певну роль у вирішенні долі України, бо на неї чекали на засіданні Об'єднаних Націй. Тільки завдяки таким, як Багряний, та іншим борцям за волю України Сталін не зміг перешкодити тому, щоб Україна стала одним із засновників ООН і членом Ради безпеки ООН, що юридично визначить Україну як державу і це через 50 років дасть їй можливість проголосити свою незалежність.

Тоді ж УРДП, якою керував Багряний, висуває однією з своїх тез «бій з ВКП(б) за українські кадри», після цього країні ліві члени ОУН(р) інкримінують Багряному зраду української справи.

Для характеристики політичної концепції Багряного могли б прислужитися такі його слова: «Найстрашніша загроза для української справи — це загроза громадянської війни за «ізми»... А тому — якщо ми хочемо здобути Україні незалежність, ми мусимо виключити громадянську війну за всяку ціну. До наймогутніших засобів усунення громадянської війни належить ідея Української Національної Ради, як форма співдії і співпраці всіх українських партій і ідеологічних течій, як засіб створення єдиного національного фронту. Тези про кадри майбутньої української революції та про орієнтації на власні сили висловлювалися в його публіцистичних творах-памфлетах: «Наші позиції», «Молодь Великої України» та «Комунізм, фашизм і революційна демократія»...

Все життя Іван Багряний боровся за визволення України. Хворий і безсилий, він своїм публіцистичним пером проривав блокаду російського шовінізму навколо вистражданої незалежності України. Серце поета й українського політика зупинилося 25 серпня 1963 року в санаторії Сан Блазієн, Шварцвальд у ФРН. Поховано його на цвинтарі у Новому Ульмі. На могилі стоїть пам'ятник з викарбуваними на ньому словами з поеми «Мечоносці»:

Ми є. Були. І будемо ми!
Й Вітчизна наша з нами.

Таким був заповіт борця-поета нам, українцям, які й досі ще не зрозуміли всієї відповідальності за долю народу.

І тут я маю повернутися до свідчення генерал-лейтенанта КДБ Павла Судоплатова щодо вбивства лідера боротьбістів Олександра Шумського.

Кого ж мав на увазі Судоплатов під «діячами культури за кордоном»? Одним з них міг бути Іван Багряний — лідер УРДП. Що зв'язувало їх? Тут треба пригадати бажання повернутися в 30-х роках до СРСР відомого українського політика-соціаліста і письменника Володимира Винниченка. Спроба Сталіна прибрати Винниченка «до рук» не вдалася — письменник своєчасно виїхав за кордон. Але перебуваючи в Україні, Винниченко спілкується з Шумським, вони знаходять спільні позиції, та письменник, побоюючись за своє життя, поспіхом залишає Україну, уникнувши таким чином арешту.

Є підстави вважати, що Винниченко і був зв'язковою ланкою між Іваном Багряним і Олександром Шумським, що пізніше інкримінуватиметься Шумському.

Бо в той час як Олександр Шумський перебуватиме в таборах, а потім на засланні, з'явиться друком новий роман Івана Багряного «Сад Гетсиманський», з приводу якого Винниченко напише авторові листа: «Вельмишановний Іване Павловичу, велике спасибі Вам за присилку книги і за книгу. Вона великий вопіющий і страшний документ. Про неї можна говорити книгами і, мабуть, чулі люди будуть так говорити. Зараз нічого більше казати не буду про саму книгу. Але хотів би Вас запитати: чи робиться ким-небудь що-небудь для оголошення цього документа перед світовою опінією? Чи робляться заходи про переклад її на чужі мови? Я зроблю все, на що сили моєї буде, для Вашої великої книги..."

Роман І. Багряного автобіографічний. Але певною мірою, бо має багато узагальнень. Зачином, можна сказати, чернеткою до роману «Сад Гетсиманський» була драматична повість «Морітурі». Напруженість сюжету сягає межі. В центрі — романтичний штурман Чорноморського флоту, надлюдина, котра приречена на фізичну смерть в застінках ГПУ, але й на перемогу «по той бік добра і зла». У романі Багряний вводить в камеру смертників... Карла Маркса, пролетарського месію. Могутній вождь пролетаріату, опинившись в самому пеклі, стає безпорадним, трясеться над шматком хліба, а пізніше тюремники утикають йому «клейноди», голять шевелюру і бороду. Все це гіпербола, гротеск, абсурд, але він зв'язаний з реальністю країни Рад — країни таборів і в'язниць.

Можна вважати, що І. Багряний знав, що О. Шумський був запроторений до концтабору, а потім опинився на засланні — «штурман» — лідер визвольного руху, близького по духу Багряному. Не виключено, що примірник цього роману потрапив і до Шумського нелегальним шляхом.

З протоколів допиту генерал-лейтенанта МДБ Судоплатова у справі Берії:

«...Абакумов сказав мені, що направить до Саратова спецгрупу, яка ліквідує Шумського. В моє завдання входило організувати так, щоб прихильники Шумського не здогадалися, що його ліквідовано..."

З протоколу допитів начальника токсикологічної лабораторії МДБ доктора медичних наук, професора Майрановського:

«...Мене викликав до себе Абакумов і дав завдання їхати до Саратова для виконання спецзавдання. Приїхавши до Саратова зі своєю групою, я поїхав до лікарні, де лікували Шумського. Я зробив Шумському ін'єкцію отрути, розробленої в нашій спецлабораторії, яка викликає параліч серця. Після ін'єкції Шумський невдовзі помер. Офіційно вважалося, що він помер від серцевої недостатності...»

Як потім з'ясувалося, старий і хворий Олександр Шумський ніяких зв'язків з закордоном майже не мав. І контактів з еміграцією не було. Мабуть, події підштовхнула операція МДБ, яку було проведено у Ленінграді. Тоді в бібліотеці Салтикова-Щедріна службою безпеки СРСР було знайдено старий архів ОУН, в якому проходило і прізвище Олександра Шумського як лідера визвольного руху в Східній Україні. Боротьба УПА в цей час набула свого найбільшого поширення, і це дуже турбувало Сталіна і політбюро. Цій операції надавалося настільки великого значення, що до Саратова під час „операції" приїжджав заступник міністра МДБ Огольцов, якому підпорядковувався Майрановський. В цей час там перебував і Лазар Каганович, який відвідав особисто перед політбюро за вдале "проведення цієї „операції", і тому на власні очі хотів переконатися, що справу зроблено чисто.

Своє приватне розслідування по карних справах лідерів українського визвольного руху я, вважалося, завершив. Але як письменник і журналіст я не мав права закінчувати рукопис, якому дав назву: «Лідера знайти і знищити!», бо боротьба українського народу за незалежність по війні наростала, і радянська влада підступно продовжувала нищити його лідерів. Наступною жертвою стане людина дуже складної долі. Загине вона теж від отрути...

Продовження. Далі буде

нація і держава
29.03 – 04.04. 2005 р.

НАЦІОНАЛЬНИЙ КАПІТАЛІСТ

Національний капіталізм – ось те, чого нам нині так бракує. Тож бережімо пам'ять про таких капіталістів-патріотів, як Микола Терещенко, Євген Чикаленко, унікальна родина Симиренків... Нещодавно в столичному Будинку письменників відбувся вечір пам'яті Василя Симиренка, присвячений 170-річчю з дня народження видатного підприємця, вченого, великого мецената.

Народився Василь Федорович Симиренко 7 березня 1835 року в селі Млієві на теперішній Черкащині. Фахову освіту інженера здобув у Паризькій політехніці. Повернувшись в Україну, геніальний підприємець відмовляється від батькової спадщини й розпочинає свою справу фактично з нуля: купує в селі Сидорівці Київської губернії збанкрутілий завод-руїну і перетворює його на процвітаючу цукроварню, обладнавши новітнім устаткуванням власної конструкції. Разом зі своєю дружиною Софією Іванівною одним із перших в імперії запроваджує виробництво пастили та мармеладу – високоякісну сировину давали сидорівські сади.

Ледве ставши на ноги, Василь Симиренко зобов'язався віддавати десять відсотків своїх прибутків на розвиток української культури. Але давав значно більше. Майже жодне видання в Україні не виходило без його участі. Це місячники "Києвская старіна", "Науково-літературний вісник", "Україна", перші всеукраїнські газети "Громадська думка", "Рада", "Україніше рундшау", "Рутеніше ревю", "Нова громада". Його коштом або за його сприяння вийшла низка книжок та декілька видань "Кобзаря". Василь Федорович допомагав українським письменникам (М.Коцюбинському, І.Шрагові та ін.), на його кошти видавали свої праці Павло Чубинський, автор національного гімну, та професор, відомий юрист Олександр Кістяківський, на його щорічну допомогу П. Ніщинський переклав рідною мовою Гомерову "Іліаду", меценат дав М. Драгоманову кошти на друкарню, фінансував створення хору М. Лисенка та його гастролі, організацію в Сидорівці одного з кращих народних театрів. А ще Василь Федорович допомагав українському київському клубу "Родина", "Товариству підмоги українській літературі, науці і штуці", видавництву "Вік"...

І це далеко не повний перелік усіх доброчинних справ Василя Симиренка. На жаль, ми ніколи не дізнаємось про всі благодіяння мецената, бо цей, за словами Євгена Чикаленка, "найвидатніший, найщиріший українець з-поміж так званих буржуїв, який захоплювався українською справою не тільки до глибини своєї душі, а й до глибини своєї кишені, віддаючи значно більше десятини прибутків", не любив розголосу, хвали, подяки. Це була родинна риса Симиренків: давати так, щоб ліва рука не знала, що робить права.

Усе своє майно, яке оцінювалося майже в 10 млн крб., Василь Симиренко заповів українському народові. Громада шанувала свого мецената. Коли надходили від Василя Федоровича кошти на якусь справу, казали: "Хорс (слов'янський бог Сонця) засяяв"...

Глибока вдячність і пошана до великого українця звучала й на вечорі його пам'яті в Будинку письменників, який провели літератори Микола Шудря та Олена Леонтович – родичка В. Симиренка.

Олена Коломієць

Календар українського націоналіста

29 березня 1864 р. – у Львові відбулася перша постанова за твором Г. Квітки-Основ'яненка „Маруся".
29 березня 1917 р. – у Києві створено Український військовий клуб імені гетьмана Полуботка на чолі з М. Міхновським, який розпочав формування національної армії.
29 березня 1972 р. – помер митрополит Іларіон (Іван Огієнко), визначний український вчений, державний діяч УНР.
30 березня 1973 р. – помер ідеолог українського націоналізму Дмитро Донцов.
1 квітня 1809 р. – народився Микола Гоголь.
1-3 квітня 1941 р. – ІІ-й Великий збір ОУН обрав Степана Бандеру Головою Проводу.
2 квітня 1944 р. – Москва кинула проти УПА 10 дивізій армії і НКВС.
3 квітня 1918 р. – народився Олесь Гончар.



УКРАЇНСЬКИХ ВЧЕНИХ ВИСУНУТО НА НОБЕЛІВСЬКУ ПРЕМІЮ

На здобуття Нобелівської премії 2004 року висунуто групу українських вчених, які розробляли протипухлинні препарати: Анатолія Потопальського, Василя Новицького, Марію Олієвську.

Минуло 45 років з часу винаходу А. І. Потопальським унікального протипухлинного препарату "Амітозин", який, на жаль, і досі не потрапив до хворих. Це в той час, коли в реалізації його виробництва - не лише збереження здоров'я нації, її генофонду, а й високий статус держави, яка подарувала світові ліки від чуми ХХ сторіччя.

Перевагою препарату є те, що він, потрапивши у злоякісну пухлину, світиться при ультрафіолетовому опроміненні, що є важливим для хірургів-онкологів. Концентруючись у ракових клітинах та метастазах, препарат руйнує їх, блокуючи подальше розмноження, і водночас не має негативного впливу на загальний стан здоров'я онкохворих.

Колись інженер Василь Новицький (у родині якого був онкохворий) почув від людей про геніального молодого вченого з Івано-Франківська Анатолія Потопальського і його протипухлинний препарат "Амітозин". Ліки виявились унікальними - урятували життя братові В. Новицького. Інженер та вчений почали співпрацювати. Потопальський запропонував Новицькому сконструювати прилад, який міг би знаходити "Амітозин" у пухлинах після його введення в організм. Роботи було розпочато, але досі не завершено.

Згодом В. Новицький потрапив до Австрії, де з великими труднощами запатентував протипухлинний препарат "Украін" як аналог "Амітозину" тих часів. Нині з цим препаратом працюють сотні зарубіжних лікарів-онкологів і вчених, його запатентовано у 6-ти країнах світу.

Понад 40 років оббивав пороги різних інстанцій А. Потопальський, але так і не зміг зареєструвати в Україні свій винахід - "Амітозин". Сьогодні вдосконалений „Амітозин" має значні переваги над "Украіном", адже лікуванню ним піддаються захворювання ІІІ та IV стадій онковражень, до того ж він набагато дешевший.

Ліки "Амітозин", виготовлені вченим А. Потопальським в лабораторних умовах, врятували багатьох приречених онкохворих людей на І, ІІ, ІІІ та IV стадіях захворювання. Проведені за рішенням Міністерства охорони здоров'я уже незалежної України (раніше в СРСР вони проводились тричі) клінічні випробування препарату на безнадійних хворих на базі Інституту онкології і радіології АМН України підтвердили його високу протипухлинну та імунозахисну дію без будь-яких ускладнень. Але зараз неможливо виготовляти навіть лабораторні зразки, бо не має грошей на реактиви і реагенти. Для налагодження виробництва "Амітозину" потрібно 300 000 гривень. Вартість курсу лікування цим препаратом при його серійному виробництві становитиме біля 150 у.о. - на відміну від вартості препарату "Украін", пільгова ціна однієї ампули якого - 40-50 у.о., а реальна - біля 70 у.о., а на курс потрібно не менше 25 ампул. До того ж "Украін" діє лише на ранніх І та ІІ стадіях онкозахворювання.

Лише розуміння і державний підхід людей, які мають змогу забезпечити відповідне фінансування виробництва, допоможуть народові отримати довгоочікувані ліки "Амітозин". А зараз поки що „Амітозин" тримається на добродійні внески небайдужих людей, які акумулюються в організованому А. І. Потопальським благодійному фонді „Неподарний цілитель". Його розрахунковий рахунок:
р/р 26006012818021 в Укрексімбанку м. Києва, МФО 322313, код ЗКПО 21688650.
Сподіваємось на допомогу.

Василь Петрович, Зоя Ружин

На світлині: А. Потопальський

МІЙ ЗЕМЛЯК–БАНДЕРІВЕЦЬ ЗАГИНУВ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ



Приходько Олексій Степанович (1923-1944) - мій побратим по УПА, який загинув за волю України, народився в с. Зазите Броварського району на Київщині. Життя його було сповнення небезпек. Він, як і я, закінчив Київське артилерійське училище, отримав звання лейтенанта Червоної армії, і в липні 1941 р. брав участь у боях з німцями під Смоленськом. Потрапив у полон, втік і повернувся в рідне село Зазите, на той час зайняте фашистами. Я прилучив Олексія до української національної ідеї. З нашого села 380 чоловік мали відправити в Німеччину. Я радив Олексію тікати. Він мене не послухав. У Німеччині Приходько потрапив на шахту в м. Гляйвіці. Там він змовився з моїм приятелем дитинства Михайлом і разом втекли. Пішли на схід до кордону Польщі. Михайло потрапив у руки жандармів, а Олексій добрався в район Волині в партизанський загін УПА, де він став командиром, - навчав молодих хлопців військової справи, користуванню зброєю. Брав участь у боях з німцями, а також партизанами Ковпака. В одному жорстокому бою в Локачівському районі на Волині Приходька узяли в полон партизани-ковпаківці. Дуже катували. Як свідчили матеріали справи, Олексій Приходько загинув від рук розвідників І української партизанської дивізії ім. Ковпака при спробі втекти. Де його могила – невідомо. Я хотів знайти місце поховання свого побратима-земляка - не вдалося.

Вічна тобі, мій друже і побратиме по ідеї, пам'ять.

Микола Барбон, м. Київ

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!